POESÍA SEGUNDA DE AMOR DESAMOR E SINUSITE

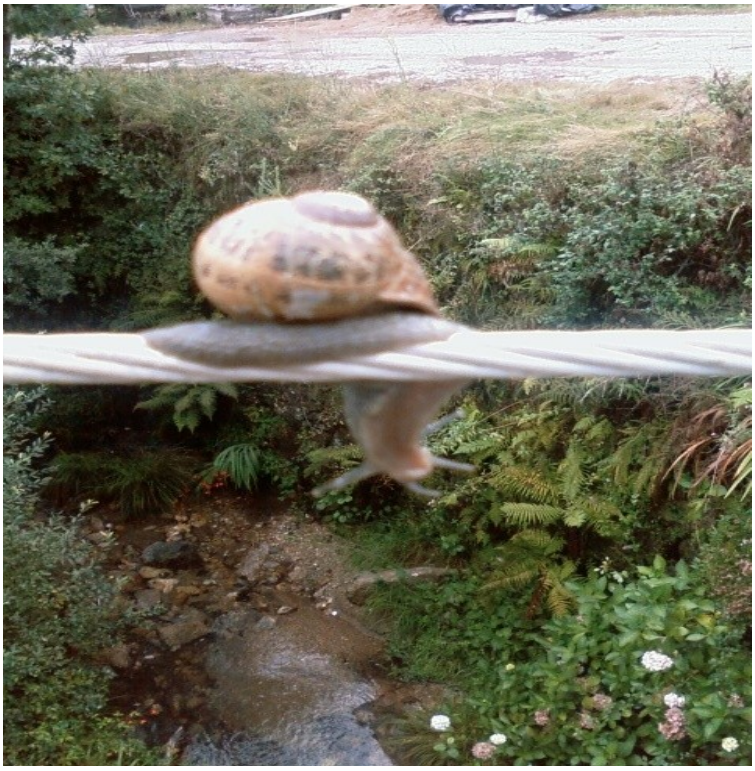

CHICHO TERREMOTO

ás miñas Floras

e a todas as mulleres de verdade

importantes no camiño

que me tachen de fedello

nunca de solemne

CH. TERREMOTO

autopoética II (a vinganza do nada dor)

quixen afogar as penas

pero elas nadaban en alcol

como Mark Spitz

NACHO VEGAS

tírome á piscina en cadea

dó de amor e verde enunciado

na consciencia da probable nada

para manterse a flote

comezando por desautorizar

ao contido negado, pois din nin conta

pero sen auga máis vale cuspir no vaso

e ir disposto a afogar intentos

para probalo, todo ao contrario

mais interesa agora manter as formas

falar dende o esqueleto que pretendo

un ser apocalípticamente incorrecto

pero con moita clase

de imaxes

as máis explícitas

[*ghonso* poético

inmerso en materia nin preciso

puntos de apoio

pois nesta categoría temos sinais

de auxilio propio

o final será o único produtivo

a modo de *the end*

que con tanta posmodernidade hogano

un non sabe cando remata o filme

nin o longo dunha rúa sen saída

deste molde pasado que agora pulo

exploto

as maiúsculas mágoas

só en nomes propios

deformantes apartes de min

novel en distancias medias que procuro

a cada brazada un flotador redondo

con eixo propio e corchetes que nunca deixo

de rotar a ritmo do crebacabezas

mesturo alegoría e alegría

con pena e metáfora

levando unha á outra igual

ca fluídos cando mergullo lascivo

nalgunha parte impúdica desta retórica

vivencia que agochar quero

na farsa idealizada

penetrar de máscaras ao público

[porno platónico

a provocación desta infantil forma de bracear confusa
pola irónica *vendetta* e unha poética en bañador
a raias e escamas coas que me movo como un peixe
fóra do cloro en disciplina *popi* e sen rival

ao que espetarlle os bicos húmidos da meta
fóra, ou onde poida, me deixe e xa
atopei outra escusa para somerxerme
ata o fondo de min mesmo
e da miña afección á circunstancia

[de enfermiso eghólatra outra volta
acaba co contido longho
ou afunde, tanto nadar xa cansa.

AMOR

[VAILLE ESCASO E VARIABLE

navegar sen rumbo

hai que expresarse unicamente a través de un mesmo

non hai obstáculos, o único obstáculo é o rumbo

camiñade sen rumbo

FRANCIS PICABIA

asumo a miña mediocridade

e mancho con ela a miña bandeira

que non levarei por máis vidas vividas

ningún branco celeste reflectido nestes ollos

rumbo á verdade respiro e cazo a maior

das inocencias que prolongo

tanta velocidade que xa non sinto corazón

só nós e nós

mariñeiros que se desenredan

as penas choran ao meu paso

volve volve berran desconsoladas

e míroas chisco un ollo e xuro

que me agardan noutro porto

dende popa despídese un ronsel

de medusas que me entristece chamar

pasividade velenosa basta xa

eu tamén namorar

[os verbos que ten que usar un

por xoghar co versiño de amarras.

non acreditaba en espellismos
cando apareciches en escena
coas mans suaves sen curtir

logo de probarte en auga fresca
xa non me presta nin gota da bendita
senón vén da pía dos teus beizos

o deserto arrubiou cando chegastes
co teu inferno a vencer
meu demo

e a salvación presente ben me vale
fustríguense outros pola eterna
que procuro escapar de relacións
tan duradeiras

se as nosas vísceras ferven tras desta ola

non quero máis que beber dela

namentres non cese ese lume

que degusto

[desculpen a dosura

todo contaxia.

ollo de volcán na ollada túa

lúa sedenta que pel cobre e lava

conforman illas fogosas

para a lingua procurar na gorxa

lume cinxa e auga mediterránea

cigana erupción

no máis xélido Atlántico.

en medio da rede

e degustar os praceres pequenos

como *petisuis* caducados

entre bocadillos de carne e peixes

remontando a cabalo da colcha etérea

néboa trazada dos teus beizos

arroupados polas notas do andaluz

o sono comeza como a ledicia freudiana

tan inconsistente que escorrega

entre pesadelos de morte

e pequenas mortes

rematadas coa primeira raiola

que a filla de Sinatra entoa cun revólver

para volver á nova luz que nos abduce

a cada un á súa vida

e a cafeína na de todos.

toda a praia para nós

mentres España leva

a Eurocopa de fútbol

[e hai quen di que a mar

é indiferente.

contigo combater

toda incerteza

gravada nas costas

por dilema de a diario

voraz rabuñada

que non se sabe

lección veraz

ou pantasma apalabrada

á noite tento a brétema

sopesada no teu peito

e ao seu tacto atrévome a soñar

dúbidas que cicatrizan.

comeza a turrar ou fuxe do orgullo
afacéndote á ferida
profunda na distancia
mentres aforras aloumiños por construírte
fortalezas máis sólidas

quen será quen intente o mutis máis rotundo
o silencio ao que condene
a visión máis real desta intrahistoria

de volta de todas crías
ata volveren trastornarte
e outra volta a criar todas as dúbidas
todos os pasos

[co enfiado que ías
a outra puntada mal dada.

no gume hoxe curta

a vitoria máis grosa que vistes

con tódalas luces

aproveitar o brillo mentres dura

como che gusta

manter o xeo aceso

para abrigarme en ti

faena de rabo dentes e orellas

ignorando o golpe do teu estoque

prepárate por detrás

sairás relambendo o fluxo das areas

na volta ao matadoiro

agardo sangue suficiente

para sacarte a ombreiros

por matarme en vilo

[inda latexa unha pinka

pica un pouco máis.

non te preocupes entre intervalos

só outro parto

fóra de momento e demasiado caro

romper augas sobre poemas

en canto cesa o bo, cesárea do tormento

que o noso fillo naceu morto

e alimentamos nove meses un cadáver

sen rematar crime nin castigo

enredado do revés

[en contra a lei da ghravidade os planetas din

devolve a pasta que me debes.

DESAMOR

[POEMAS DE ESCARNIO E DESFACER

corto cabelo, barba, unllas, pube
e frego, frego, frego cada un dos membros
do corpo do delito
cada oco, cada milímetro
do noxo que me din

elimino ata a última célula morta
do cadáver
que exquisito me deixaches

[en cada páxina
cuestionándome porqué.

caracol col col ignorante

miro os soños proxectados

nos meus tenis gastados sobre o sintasol

ATAQUE ESCAMPE

parabéns pola sucidade

noutra forma caería no fácil

desánimo da boa nova

sen declararme ante antenas

revolverei ao meu cacho

máis duro e máis sabio

mais non máis escorregar

en mala baba arrastrando

os planos da casa ás costas

novo e libre volverei cantar

sacar con orgullo

os ollos ao sol

[como promesas esvarando na corda tensa

con poesía pero sen pausa.

algún día entenderás

o que un *origami* é

máis do que figuras ao azar

que dobrar papel sen máis

non significa ren

cor que ti lle queres dar

pois moldeas con cada pregue

algo máis de formas

entre tacto sentido

rompiches o máis fráxil

e fermoso concluír

folleando calquera papel

nunca terás figura de teu

[a metáfora simple

a tinta espesa.

Peter Punk intenta en van o seu amor explicar

L. Mª. PANERO

cóntame un conto e improviso historias

de amantes sen etiqueta

nas que non saímos nós

vestidos de gala pálida

para a ficción de encubrirnos

afeccionados con dereito a aflicións

ata o desgaste

e camisas que nin sequera admiten

as mans tendidas ou verbos con fervor

máis alá da febre da cordura

[desenvolvendo paranoias

e outras prendas de presente

nesta sorte de sanatorios.

atente á tensión

de xogar co garfo

para acabar cortando

[os piratas non choran

nin mendighan apertas.

só pedín corte rápido e coitela precisa

con fío dobre na lingua bífida

coa que especies con veriño

prolongan agonías

o valioso do final será

afinar o momento

saber cando

fuxir da trabada máis letal

[moito pedir a quen adoito

esmaghalla caracois con inxenuidade.

aí a tés, a última cabicha
do último húmido tremor
rematou coa partida

como a buscaches
triste consumida
sen adeus

descanso a fin
ás ruínas e os naipes
do castelo derruído
por fiar o ás da base
a quen só quer agachalo
onde non sostén

tan culpable coma calquera
de pretender dar de máis

sen chegar ao suficiente

e nunca quixen cambiar tanto

que non puidese soportarme

só improvisaba outra postura

coa que encher tanto baleiro.

gustaríame dicir xa non

habitas neste cuarto mais

momentos de imprudencia

aínda lembran a festa

cada vez que cruzabas esa fiestra

[haberá que tirala abaixo

sementar muros de maduro.

outro ano, outra tempada de *Perdidos*

coma os nenos sen ti

a illa moveuse no tempo

xa non podes regresar

Wendy.

lembro a Hamlet antes do interludio

a partires de agora os meus pensamentos serán sanguinarios

ou non valerán nada

W. SHAKESPEARE

e tras quererte pese a todos

a traizón asaltou esa cabeza

aboiada polo lado do amor impropio

confeso agarimo pola brandura

entre pescozo e realce

dun cute erosionado por vicio

estoico respirar do espeso

egoísmo a final da xornada

sen máis perfume ca devoción

de seita suicida

escusando carencias

de sangue e ética

tan escasa de limpeza

a fogares que non mudan

pois mamá sempre cho dirá

aprende a conducir e cociñar

comprendo logo a rebeldía

de nin frixir mal logro

divagando cos pés descalzos

entre escombros propios

todos méritos indignos

de coroarte pola miña sen razón

morosa núa figurada en galas

por quererte así

pese a todos.

fumes de dúas susceptibilidades
loitando por ver quen fende máis
afiada por receo a derrotas definitivas

na loita recoñecida por ataques
e por escampes, volvendo contra min
con todo éxito

antepós adarga de mil batallas
en cadeas que ti mesma reforxaches
cravando nun punto moribundo
o embuste do puñal máis sutil

crebas a seguridade da armadura
atravesas a cota de medos
e sangro pánico de final abrupto

tras luxuria de contenda

a ferida pezoñenta amosa as malas artes

de rival alleo a códigos de honra

e que ninguén me acuse de tomar

da miña apócema

ten que estancar moito o sangue

para manexar insustancias tan viles

[letras pequenas con aleghorías arcaicas

lidas con quevedos e a destempos.

Todo Mentira

ás persoas educadas no desprezo

ata o amor lles serve para expresar o seu odio

ÁNGEL GONZÁLEZ

[lixeiramente tuneados

mamá fuma, non ten autoridade

moral para prohibirmo

con cada chupada aspírote

a filtrar cada un dos bicos

cara un namorisco alcatranado

sen máis fin que xogar

a que te quero por egoísmo

pois non terei máis parella

ou traballos de finxirme persoa

que sempre soa por dentro

o rancor do fume nos pulmóns

practico posturas máis maduras
para outros rañar na soidade
coma quen abre o estómago
para quitar a fame

e non penes xa máis con significado
a mecánicas de gozar ou degradarse
o importante é ter de teu todo para un mesmo
que esforzarse nos demais cansa de máis

senón mira á mamá
nunca traballa por terme a min
orgullosa desfeita comigo
como se alguén reparase.

non embolses a mirada

teño probas sucias

pegadas túas no meu leito

sabas relembrando ouriños

das primeiras veces que te ías

para logo non volver

a colcha conservando suor

de boas noites e días

estragados por probar quen cansa a quen

o colchón de vermello impertérrito

cando desexo puido

máis que escrúpulos e hixiene

e unha almofada afeita a babeiro

denantes de descrer nas fadas

demasiado cedo

[nesta illa prohíbese

volver soñar.

e eu para que quero o teu corazón

se só é unha víscera mol

a min dáme algo máis duro

[*heavy metal*

volviches.

sabes moito a carne para tan tenra idade

madurada a golpes de erro

que de ferro volve

o candor máis imperfecto

corrompida por metal estraño

e non agoar goces

máis alá de desencontros

fugaces

para que *currar* a lume lento de paixón

habendo *Burguerkin*

ou para quen amar podendo armarse

a rematar nos bares

mais en días húmidos non saes

mentres poñan televisión e tabaco

compracerse sen esforzo argüías

que suar é de proletarios

pequena hamburguesa

non entendes do importante

e picas na carne ata fartares

de ti mesma

pois non hai víscera que te encha

[pan con pan

sen Piter preferiches

emparedados de baldeiro.

ouveas a túa integridade

dando golpes de peito

cando me sei liana desbotada

con nocturnidade e escasa poesía

a estas alturas con *tarzanadas*

balanceando riscos lúbricos

de póla en póla

escorrendo cada vez máis veloz

atente á selva que te montaches

sen rede para tal exhibición

de despropósitos

[nunca a rimar tanto tronco

pois a resina apéghase de máis.

as flores son débiles e inxenuas

crense terribles coas súas espiñas…

ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY

o erro foi filtrarse con excesos

no cultivo dun xardineiro experimental

mimando cada pétalo

para espremelo, mastigalo, rumialo logo

no microscópico da introspección

conclusións a vista de telescopio

demasiado novo para sabela amar

con toda a súa contrariedade

aínda así cavo un oco no recordo

e marcho deixándoa alí, flor vaidosa

soberbia de memoria para datos absurdos

[eu para desfeitas

da mesma condisión.

teño nome diso dixo

e aquilo soou coma un ouveo

co que non atinei

convén prestarlle orellas ao pasado

do licántropo

como para non querer saber

pois ante o ataque de medos

lonxe preferín mantelos

ollos que non ven

[caninos que te cravan.

era amor sin medida,

era un castigo de Dios!

ROSALÍA

tiñamos sexos dispares

o meu apuntaba a compartirse

comulgar co teu corpo

para evadirse do seu peso

ti só enfundabas e desenfundabas

contra min

consolo enfermizo

[volvo a palpar a bala

pero prefiro todo cano ao teu revólver.

a esta curiosa criatura gustáballe moito comportarse

coma se fose dúas persoas a un tempo

LEWIS CARROL

aprendiz de *Gusiluz* perdida de deserto

quita o sombreiro que te pintaches

para presentarte en cara de boa

estirada que mide á presa

para papala

abrindo moito os ollos que traballas

esa virtude ao grande mais inseguros

de reflectir alma ningunha

e non de gata senón da súa calella

deformadores

só miras por ti mesma incapaz

de fixar a propia imaxe tan bipolar

confundindo caretas impropias a cada acto

[de pragmatismo estrábico

torces o xesto para expresar

o más cálido interese

sen personalidade para saberte Alicia

espello contra espello

cal minte

máis.

ridículo catálogo de intres compartidos

non puido superar o máis cru do inverno

[colesión primavera-verán

vai mirando na *Vogue*

quen se leva

a próxima tempada

[as consiensias moi curtas

os eghoísmos pronunsiados.

outlet sen ti

mental ficción

en vísceras de rebaixas

para estas datas

febreiro de nacemento

e redención.

deulle a man ao pirata para axudalo a subir

entón Garfo traboulle os dedos

non foi a dor, senón o inxusto da acción, o que apampanou a Peter

J. M. BARRIE

dos teus beizos souben que tiña un posto

máis alá do afecto sobreentendido en serio

embebendo de credulidade con promesa ritual

subidas ao afogar dos papás

colchón partido e mirar rodas e ladrillos

a medias rotas

e nada diso busquei, fantasía túa, fallo meu

convencido a pensar que apagabas penas

a pesar que nin pagabas avarías

logo viu o ciclón batendo que te arrastrara

a un discurso tan falso que me aparvou

e ante a badalada final quedei fóra de combate

por caer na conta

[sinco, catro, tres, dous, un

de con quen me compartira moito demais

afrontas a educar na caída da póla

aludindo á madurez do descompromiso

para logo escapar dos erros autonomeándote

pipiola irreprochable

[tic tac tic tac tic

cóidate da conciencia do crocodilo

co tempo

cázanos a todos.

[…] cando vexas o imbécil que fuches

cando vexas que o fixeches fatal

LOS PLANETAS

estragaches o flotador

todas as vísceras que resgue

desta en diante

levarán o teu peso

[cara o fondo que toco

Hamlet tamén é

un pouco Peter Punk.

SINUSITE

[A DOR ESVAECE

QUEDAS SÓ

como única compaña unha vez máis

a enfermidade

LOIS PEREIRO

baleirando as fosas nasais

fun liberando de conceptos

que iso é o que é, concepto

doente máis aló dos antibióticos

e os antiestróficos

cando che dan tan forte nos fociños

operar é inevitábel, acepto

con corte en canto máis rápido e preciso

de alguén que me terme o pulso en espertares

malas novas ao retornar de nada

dor de intermitencia perdida a prol da crónica

vida para contar un algo comigo

cavidades infectadas de porvir

pútrido estanque en peito e cranio

cos aguillóns de punta en verde

prognosticada adicción a tusir

con ansias de renovar virus

práctico exorcismo para desertar dela

por deixarme sen estufa

confortado o xeo no meu colchón

nin me quenta que o tempo poña

a cada quen no seu andel

inxustiza poética

por iso aireo o cuarto e os versos que habita

neste diario sedento de naufraxio

vinganza exposta na sección de conxelados

a conta despachada de desgustos

mais val morrer de friaxen

que quentarse á súa fogueira

[Rosalía, op. sit.

pero a verdade nunca é obxectiva acepto

a pequena variante que non cambia

cada unha das miserias buscadas

con desprezo inmaturo

por non cumprir o mínimo da palabra, do concepto

perdido o xuízo na enfermidade de Elsinor

alego que actuei en consecuencia

esta é a miña demanda toda e ata aquí

toma a miña indiferenza

e dáte por saldada

[a vos da Pobra *dixit*.

querido Lois

foi a derradeira

agasallada co epitafio

que esculpiches

lamento telo estragado

era o seu

seguimos sen conxugar

máis que ficcións fugaces

[volta a desteser.

a enfermidade do nadador

somatizo en excesos sentimentos

todo nace e morre en min

recreándome nesta versión apócrifa do plan b

de verdade supuña desta sairía

e ben pero ben fodido saín

que non digo que non que encher enchín

mais os defectos secundarios son demais

dos que este corpiño pode achicar

[cagho na tose osidental

expectorar ata botar a víscera

en charca máis artificial

nado cos límites máis claros

[de verdes a amarelos

trazo un rumbo recto de costas

aos perigos desa rúa efémera

estirando os brazos ata o imposible

acadarme fóra do seu alcance

rotando tras cada brazada

dunha meta a outra que non sei escapar

de un de min que intenta e nada

bracear, bracear, ata borrarte

outro triunfo que escorrega

por fiarme versado en distancias a medias

entre a dor e a ironía

pois non entro nin tras da retranca

a carón do médico que confirmou

a miña alerxia á humidade

condena a nadar co meu propio inimigo

[adestrado pra a marca máis fughás

e faser un novo, bonito e húmido cadáver.

- Pan ¿quen e que es? -exclamou roucamente

- son a xuventude, son a ledicia

J. M. BARRIE

[de novo

tanto tusir tampouco cadraba no cadro deste impaciente

mais foi ela quen desafiou ao meu sistema inmunolóxico

ata deixarme sen defensas perante outra enfermidade

propia de pícaros

somatizar ata extremos insufribles

o complexo de Peter Punk

[desta medras

ou rebentas.

Que me pasa doutor?

momentos imprevisibles

de cantar a bágoa aberta

con mans de topo

tarde para o desconcerto

[outro referente *popi*

de directo impotente.

tamén nós temos estado alí: aínda podemos oír o ruído das ondas,

pero sabedores de que non desembarcaremos nunca máis

J.M…

[por variar diremos que firma o escosés

que quería ocupar o oco

no xeo do irmán David

se me acusan de repetitivo direi

que recunco nesta sopa de min

mesmo que non queira

mentres poida

que din logo pasa a xuventude

e xa non se fan poemas

desta caste

[*exploto explótome explo*

exploto exploto meu corasón.

caza plasma

alimento de ficcións impresas

e vivencias atrapadas

con cana de tinta vermella

ti maldicías pompas de fe

en nos de cruz ao pescozo

vanagloriándote por non crer

pois eu son crente

de poñer o corazón en algo

ata que desgarre

de aí o mellor sangue

e mellor aínda fresco

en quente

que a inmortalidade xa é fría abondo

sen pretender transcendencias

xa deberías saberte

só un nutrinte máis

fuxidío

[vampiro estafado de sabelo

déixolle os caninos ao Péres.

debeu abandonarme o meu anxo da garda González

que xa non sinto cando necesito

a calor da súa palabra

sobre palabra na orella esquerda

na dereita segue o demo

co aterecido discurso en prosa

de que non ame, que gozar da carne basta

con iso para quecer adiante

[se fose tan fásil

a que viña tanto verso

canto contaxio.

o tempo e o oficio de convivir

levaronme por ácidos vieiros

trocando formas de azucre

pola saborosa sorna que máis alimento

[adeus a pasteis de saír en coiros

fasendo coros á hiperbólica humidade.

a cultura e a lucidez levan á subnormalidade

aproveito esta oportunidade para pedir unha bolsa estatal

por hipersensible

M. VÁZQUEZ MONTALBÁN

sigo sendo moi sensible

na punta do ariete

que intento

[abre a veda

de sachadas.

mastigar castigo cru

co sal que merezo

media ensalada de hostias

sen aliñar

nin colorantes na derrota

coa intención de mellorar

todo o pactado

e quedar ao 50%

cor dura que hai tempo rexeitei

doces condimentos

por saberme a metade amarga

que non di xiro e cambio a ruta

deste intervalo de receita extraviada

como dentes na liorta

cos versos máis duros

mellor pór outro prato

máis sinxelo de roer

como sopas de quizais

coas súas letras intentadas

e buscas por degustar

[aquí xa non se come pastel.

atacar non sempre é

a mellor defensa con tacto

tantos golpes ata cando

queiras que o deixe dixen

seguirei con toques preventivos

que preparo o último gancho

previo ao caos

adestrado en pesimismo

levanto a garda ante calquera

profundar

pois os ósos aínda se resenten

da tenrura da última pel

combate tan feroz que saes

sabio

ou cos pés no aire

[non sei se quería

aprender tanto.

a muller do tempo anuncia un vendaval

pero non marcharei, resistirei

NACHO VEGAS

[para ir pechando o sírculo visioso

nestas costas non lembro

crises de simpleza

inverno peor

bufando ventos iracundos

chorando o desdén da choiva

cuspindo a sarabia do rancor

vísceras de borrasca

en clímax tópicos

tamén polo interior

[sorte de febre de febreiro

e de volver o sol.

como turrón

tras anos morando de pedra

cando chega a dor

no inverno preciso

volver á mar

retorno a casa, como turrón

e cando ninguén irrompe escapo

á Illa máis solitaria, ao meu pesar

de que nesas datas tampouco

alentan na do lado

[en verán veñen os *ghiris*

percorro a beira escapando das ondas

como can

adestrado para non mollarme demasiado

nunca poñer toda a carne

no *tupperware* resgardando para adiante

comer cando se deixen comer
e non darlle máis voltas que marea
alta sempre acude en sorpresa
como comer coches aparcados
na rampla do porto
[os *ghiris* esquecen
que a marea medra
a mar que poder
pode curar karmas
ou oxidarche os baixos do coche

pero non farei mala prensa da miña terapeuta
pese a que cando se pon brava non hai quen
non crea no diaño non, falo doutra
indiferente que vai e vén, que vén e vai
mentres lle percorro as saias en busca de
respostas

co teu lado máis humano

con indiferenza

ante penas reiteradas

que golpe tras golpe

arrastras.

endoxénese (ladaíña do vampiro esquizofrénico)

refacernos codificando a tumba que cavamos

en cripta de peito aberto

recolocando vísceras e neuronas ben de preto

non máis aló ca das cabezas

de allo a mastigar sen dentes
por non deixar descendencia
de pálidas mans ás costas

escapar da cruz da autocompaixón
mirada con lupa cada partícula escura
de nós en grande, beleza admirada
no reflexo dos caninos que fomos

nunca estrañar outro puido ser
un morcego do mellor
e botar de máis a nostalxia
refugallo daqueles ocasos
tolos esquecidos

con cada célula da pel
morremos nós tamén
con cada pulo arrincado
da cripta

elevamos outra vez

[mais xa non máis

prisioneiros de xaxún

trabar ou amenser.

o ser posibilita o uso da posesión

mais do non ser depende a súa utilidade

LAO TSE

o ser xa non era só

meu cando marchastes

arrincaches de vez

parte do mesmo

deste baleiro depende agora

a miña disfunción

meu pensamento alegre

de despegar

[só me resta

o po de fada.

ide a morar cas mortas relembranzas!

que a man tembrosa no papel só escriba

palabras, e palabras, e palabras!

ROSALÍA

[sitando a Sespir

preguntan se me toco

e retoco, con forma compulsiva

a ficción de terremoto

que xamais vin vir

aquí a tedes de novo

movida que non a recoñece

nin a súa nai adoptiva

[para descarghar responsabilidades

firme de heterónimo

un tal *Ghusilús*.

se Hamlet por un intre se distrae cos ciños

sorprendido da brancura tanta en tan escuras augas

unha das nubes suspende a súa viaxe

e chove miudiño en Elsinor

CUNQUEIRO

dende o fondo grazas
por darme dabondo para imprimir
forza a este instrumento

tan mediocre procesador
de experiencia en verso
que non aprendeu a finxirse

por tachar de imaxinación o eufemismo
de mentir
como nenos e tolos por si mesmos
ante humidades quentes que me enchen
os pantalóns de verdadeira vertixe
como para ir de volta á noria
de nunca xamais

[chanta os pés na terra
que aquí te quedas
Piter.